

การเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์
เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

Self – Esteem among Students having
One-Night Stand Experience

พัชรภา ทันติชูเวช*

PATCHARAPA TANTICHUWET

* เลขานุการมหาวิทยาลัยทั่วไป คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์
Secretary of General Education, Dhurakij Pundit University.

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคิน 2) เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคิน และ 3) เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคิน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี อายุระหว่าง 18 – 24 ปี ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 29 คน เก็บข้อมูลทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกและนำมาวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคิน และสำหรับข้อมูลเชิงปริมาณเป็นการตรวจสอบการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคิน ผู้วิจัยเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินด้วยค่าสถิติ t (t – test)

ผลการศึกษาพบว่า 1) นักศึกษาเพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่านักศึกษาเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินทั้งเพศชายและเพศหญิงมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกันกับนักศึกษา ที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคิน และ 3) ผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคิน คือ เพศหญิงจะมีความวิตกกังวลกับผลที่เกิดขึ้นในอนาคตกับตนเอง และอนาคตด้านต่างๆ ในชีวิตมากกว่าเพศชายโดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและเพศหญิงจะเลิกมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบขำคินหากมีครอบครัวในอนาคต สำหรับวิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคิน คือ การสวมถุงยางอนามัย และการกินยาคุมกำเนิด

คำสำคัญ : การเห็นคุณค่าในตนเอง, เพศสัมพันธ์แบบขำคิน

Abstract

The objectives of this study are: 1) to compare self esteem scores between male and female undergraduate students who have one-night stand behavior; 2) to compare of self esteem scores between undergraduate students with and without one-night stand behavior; 3) to analyze the impact of one-night stand behavior to themselves and how they protect themselves from the consequences of this behavior. The samples were undergraduate students aged 18-24 years, living in Bangkok and suburb area. The 29 undergraduate students were in-depth interviewed for effect and self-defense solution after having one-night stand behavior. T- test was conducted to compare self esteem scores of male and female undergraduate students who have one-night stand behavior and those without such behavior.

The results show that 1) Self esteem scores of male undergraduate students were more than female undergraduate students with one-night stand behavior with statistically significant at 0.05 level. 2) Self esteem scored of male and female undergraduate students with and without one-night stand behavior were not different. 3) Female undergraduate students concerned about the consequences of one-night stand behavior toward their future life more than male undergraduate students. The majority of undergraduate students intend to give up this behavior once they have family and they protect themselves from the impact of one-night stand behavior by using condom and contraceptive pill.

Keywords : Self-esteem, One-night stand Experience

บทนำ

การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) หมายถึง การตัดสินคุณค่าของตนเอง ทศนคติที่บุคคลมีต่อตนเอง เป็นการยอมรับหรือไม่ยอมรับตนเอง และแสดงถึงขอบเขตของความเชื่อที่บุคคลมีต่อความสามารถ ความสำคัญ ความสำเร็จ และค่าของตนเอง¹⁵ การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสำคัญกับบุคคล ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่าบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง จะมีความรู้สึกชื่นชอบตนเอง (Self-like) เช่นเดียวกับที่ชื่นชอบผู้อื่น รวมถึงมีทัศนคติทางบวกในเรื่องการรับรู้ ว่าตนเองเป็นบุคคลที่น่าสนใจ (Positive sense of self-attractiveness) บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองจะไม่มีความคิดว่าตนเองสมบูรณ์แบบกว่าคนอื่น ๆ (Superiority) ไม่คิดว่าตนเองเป็นบุคคลที่ยอดเยียมไปกว่าคนอื่น ๆ หรือเป็นบุคคลที่ไม่มีข้อบกพร่อง ซึ่งมนุษย์โดยทั่วไปแล้วไม่จำเป็นต้องสมบูรณ์แบบ แต่หากเมื่อพบข้อบกพร่องหรือผิดพลาดแล้วสามารถที่จะปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้นไปได้โดยไม่สิ้นหวัง ดังนั้นบุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองจะมีความรู้สึกยอมรับสภาพและความเป็นจริงในสิ่งที่ตัวเองเป็นได้ทั้งในจุดดีและจุดด้อย ยอมรับในข้อผิดพลาดที่ตนเองมีอยู่ และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไข นอกจากนี้แล้วยังพบว่าคนที่บุคคลเห็นคุณค่าในตนเองยังส่งผลต่อการทำพฤติกรรมต่างๆที่เหมาะสมต่อบุคคลอีกด้วย

พฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและพฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ถือเป็นพฤติกรรมทางเพศในรูปแบบหนึ่ง ที่ปรากฏในสังคมไทย และถือเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย การศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง

และพฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร หรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์นั้น แบ่งได้เป็น 2 แนวทางคือ แนวทางแรก ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับพฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์สูง เนื่องจากมีความมั่นใจว่าการกระทำของตนเองนั้นถูกต้อง รวมถึงมั่นใจว่าตนเองจะไม่มีโอกาสติดโรคทางเพศสัมพันธ์ได้ สำหรับแนวทางที่สองคือ ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางลบกับพฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ กล่าวคือ หากวัยรุ่นมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็จะมีพฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ต่ำ และในทางตรงข้ามหากมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ก็จะมีพฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์สูง ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรมทางเพศข้างต้น ผู้วิจัยจึงคิดว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของนักศึกษา และภายหลังการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนแล้วนั้นนักศึกษาคำนึงถึงผลกระทบที่ตามมาจากพฤติกรรมดังกล่าวหรือไม่ รวมถึงมีวิธีการป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างไร ดังนั้นการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงมีวัตถุประสงค์ของการศึกษา 3 ประการคือเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์

แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

วิธีการศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มตัวอย่างที่ 1 เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนและพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่เคยมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คนและเพศหญิง 8 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ 2 เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนและพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คนและเพศหญิง 8 คน เพื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ของคูเปอร์สมิท (Coopersmith Self – Esteem Inventory: Adult form – Copper-smith, 2002) ฉบับแปลเป็นภาษาไทย โดย ญัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) แบบประเมินชุดนี้มีข้อกระทงจำนวนทั้งหมด 25 ข้อ 2 ตัวเลือก

(Check list) ใช้สำหรับประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลทั่วไปในระดับอายุ 16 ปีขึ้นไป

2. แบบสัมภาษณ์ Semi – Structure Interview ผู้วิจัยพัฒนาจากแบบสัมภาษณ์ของ พิมพิชา สุพัตกุล (2551) ประเด็นที่ใช้ในการสัมภาษณ์คือผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คน เพศหญิง 8 คน และนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คนและเพศหญิง 8 คน ด้วยวิธีการ Snowball sampling technique

2. ให้นักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนจำนวน 29 คน ดังกล่าวในข้อ 1 ทำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ เพื่อหาค่าคะแนนเฉลี่ยของแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง

3. ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้น และวิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน พร้อมทั้งให้ทำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่

4. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้น และวิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา และนำคะแนนที่ได้

จากการประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจะแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอน ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษาดังต่อไปนี้

1. การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติ t - test

2. การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและ

นักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติ t - test

3. การศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์ในเชิงเนื้อหา (Content analysis) เพื่อแปลงเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ จากนั้นผู้วิจัยจะใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) เช่น ค่าเฉลี่ย ร้อยละ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

เพศ	N	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.)	การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มด้วยสถิติ t -test
ชาย	21	18.10	3.53	.041 *
หญิง	8	14.63	5.99	

* เมื่อ $p \leq .05$

จากตารางพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเท่ากับ 18.10 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.53 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.99 และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มตัวอย่างเพศชายเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่าง

เพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนด้วยค่าสถิติที่พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคิน

ตารางที่ 2 แสดงผลเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคิน

กลุ่ม	N	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.)	การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม ด้วยสถิติ t-test
มีเพศสัมพันธ์ ขำคิน	29	17.34	4.26	.454 *
ไม่มีเพศสัมพันธ์ ขำคิน	29	15.72	3.61	

* เมื่อ $p \leq .05$

จากตารางแสดงให้เห็นว่า ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.34 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.26 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีเพศสัมพันธ์แบบขำคินมีค่าเฉลี่ยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเท่ากับ 15.72 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.61 และเมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินและกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินด้วยค่าสถิติที่พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกันกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคิน

ส่วนที่ 3 การศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคิน

ด้านการรับรู้ของบิดามารดาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายบิดามารดาที่มีการรับรู้ต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบขำคินมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายบิดามารดา รู้ถึงการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบขำคินจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.36 ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่บิดามารดาไม่รู้ถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคินจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

การมีแฟนหรือครอบครัวในอนาคต กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและเพศหญิง จะเลิกมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบขำคินหากมีแฟนหรือมีครอบครัวในอนาคต โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5

ด้านวิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคิน กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 90.48 ใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รวมถึงการตั้งครรภ์ รองลงมาคือให้ฝ่ายหญิงกินยาคุมกำเนิด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 38.10 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ป้องกันจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.52 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงใช้วิธีการกินยาคุมกำเนิดจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 เท่ากันกับให้ฝ่ายชายใช้ถุงยางอนามัย และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ป้องกันจำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 12.5

ในด้านทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคินที่มีผลต่อตนเอง ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคินเป็นผลดีร้อยละ 66.67 และเป็นผลเสียร้อยละ 52.38 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมองว่าเป็นผลเสียถึงร้อยละ 87.5 และเป็นผลดีร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคินที่มีผลต่อการแต่งงานมีครอบครัวในอนาคต พบว่าไม่มีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างทั้งในเพศชายและเพศหญิง กล่าวคือพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคินไม่มีผลต่อการแต่งงานมีครอบครัวในอนาคต โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

ในด้านของทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคินที่ส่งผลต่อด้านต่างๆ ของชีวิตในอนาคต พบว่าในกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จำนวน 14 คนคิดเป็นร้อยละ 66.67 มองว่าไม่มีผลกระทบ ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 มองว่าไม่มีผลกระทบต่อด้านต่างๆของชีวิตในอนาคต

อภิปรายผล

ตอนที่ 1 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคิน

จากการศึกษาพบว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินมีค่าสูงกว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบขำคินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการศึกษาแสดงให้เห็นถึงบรรทัดฐานเชิงซ้อน (Double standard) ในเรื่องเพศของสังคมไทยที่แสดงให้เห็นว่าถึงแม้บุคคลได้ล่วงละเมิด ฝ่าฝืน หรือกระทำพฤติกรรมทางเพศที่ไม่อยู่ในกรอบจารีต ประเพณีของสังคม หรือไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานที่สังคมได้วางบทบาททางเพศของเพศชายและเพศหญิงไว้สังคมจะติเตียนผู้ขายน้อยกว่าผู้หญิงหากมีการกระทำพฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้น ดังนั้นจึงเป็นสาเหตุทำให้ในกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ทางเพศของสังคมหรือมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม คือมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบขำคิน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายยังคงมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่ทำพฤติกรรมทางเพศแบบพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ขำคินเช่นเดียวกันกับตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาที่พบว่าในเพศหญิงที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบขำคินมีโอกาสที่จะ “ได้รับการยอมรับ” เป็นแฟนจนถึงขั้นแต่งงานน้อยกว่าเพศชายที่มีพฤติกรรมเดียวกัน'

ตอนที่ 2 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ผลการศึกษาสอดคล้องกับผลการศึกษาในงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง^{4,6} พบว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนไม่มีความแตกต่างกันกับนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ทั้งนี้จะเป็นผลมาจากค่านิยม และทัศนคติของวัยรุ่นในปัจจุบันที่มองว่าพฤติกรรมดังกล่าวไม่ใช่พฤติกรรมที่เสียหาย หรือส่งผลกระทบต่อตนเองทั้งในปัจจุบันและอนาคตแต่อย่างใด ดังนั้นเมื่อบุคคลมองว่าพฤติกรรมที่ตนเองกระทำไม่ใช่เรื่องผิดหรือเสียหายจึงไม่ส่งผลให้ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลลดลงหรือน้อยกว่าบุคคลที่ไม่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ตอนที่ 3 การศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน คือ เพศหญิงจะมีความวิตกกังวลกับผลที่เกิดขึ้นในอนาคตกับตนเอง และอนาคตด้านต่าง ๆ ในชีวิตมากกว่าเพศชาย รวมถึงการรับรู้ของบิดามารดาที่มีต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย บิดามารดามีการรับรู้ต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่บิดามารดาไม่รู้ถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ทั้งนี้เนื่องจากสังคมไทยยังคงมีมาตรฐานเชิงซ้อน (double standard) ในเรื่องเพศกับเพศหญิง

ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงความวิตกกังวลกับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของตน เพศหญิงจึงมีความวิตกกังวลกับผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าเพศชาย¹⁴ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและเพศหญิงจะเลิกล้มพฤติกรรมทางเพศแบบข้ามคืนหากมีครอบครัวในอนาคต สำหรับวิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน คือ การสวมถุงยางอนามัย และการกินยาคุมกำเนิด นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างยังคงมีความมั่นใจและเชื่อใจในตัวของตนเองว่าไม่มีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จึงมีกลุ่มตัวอย่างบางส่วนที่ไม่มีการป้องกันโรคติดต่อ แนวคิดดังกล่าวน่าจะเป็นผลมาจากการที่วัยรุ่นเชื่อว่าตนเองแข็งแรง เป็นวัยที่อยู่ห่างไกลจากความตาย จึงมีความวิตกกังวลในเรื่องความเจ็บป่วยน้อย และรับรู้ว่าคุณค่าตนเองห่างไกลจากผลลัพธ์ทางด้านลบจากพฤติกรรมที่ตนเองกระทำ ความตายเป็นสิ่งที่ยังไม่มาถึงในเวลาอันใกล้ จึงไม่วิตกกังวลกับความตายของตนเอง และส่งผลต่อการไม่กังวลถึงโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต^{5,10,11}

ภาคผนวก

- เกศราภรณ์ มีมงคล. (2551). เจตคติของเยาวชนต่อการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกศรินทร์ กาญจนภิรมย์. (2547). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการยอมรับการอยู่ร่วมกันก่อนสมรสของนักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา. วิทยานิพนธ์สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2551). ประวัติศาสตร์ของเพศวิถี : ประวัติศาสตร์เรื่องเพศ/เรื่องเพศในประวัติศาสตร์ไทย. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสร้างเสริมความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง (สคส.) และสถาบันวิจัยประชากรและสังคม (วปส.). มหาวิทยาลัยมหิดล
- ฐิติมา ยินดี. (2550). การรับรู้ตนเองของวัยรุ่นหญิงตอนปลายที่มีคู่นอนคนเดียวและมีคู่นอนมากกว่า 1 คน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐนันท์ คงคาหลวง. (2548). เหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันในสตรีวัยรุ่นตอนปลายและวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพิชา สุพัตกุล. (2551). การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระวีวรรณ ดนัยดุษฎีกุล. (2549). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร. เอกสารประกอบการประชุมวิชาการประชากรศาสตร์แห่งชาติ. สมาคมนักประชากรไทย. กรุงเทพฯ.
- วัฒนธรรมเพื่อชีวิต. (2553). “เด็กไทยในมิติวัฒนธรรม”. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, 1, 6. หน้า 38 – 39.
- วันทนี วาสิกะสิน และคณะ. (2546). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิภาดา เอี่ยมแยม. (2548). การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต สาขาวิชาเพศศาสตร์ (สหสาขาวิชา) บัณฑิตวิทยาลัย กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล. (2438). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์และการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย.

สมประสงค์ พระสุจันท์ทิพย์ และ อัญชลี ปิยะตานนท์. (2544). นักเรียนเรทอาร์ นักศึกษาเรทเอ็กซ์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : บี เค อินเตอร์พริ้นท์.

สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์. (2548). ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อมรา พงศาพิชญ์. (2548). เพศสถานะและเพศวิถีในสังคมไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Coopersmith. (1981). **The antecedents of self-esteem**. CA: Consulting Psychologists Press.1

